

Sygn. akt IV U 23/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **R. P.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 04.12.2015 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 04.12.2015 r. znak (...). (...), w ten sposób, że ustala:

- symbol niepełnosprawności 02-P, 04-O,10-N,

- wnioskodawca jest zdolny do pracy w warunkach pracy chronionej z wyłączeniem pracy w rytmie wymuszonym i pracy zmianowej,

II. w pozostałym zakresie oddala odwołanie,

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV U 23/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. P. złożył odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 8.01.2016 r. nr (...). (...), na podstawie której został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe ze wskazaniem symbolu przyczyn niepełnosprawności 05-R i 10-N. Domagał się ustalenia znacznego stopnia niepełnosprawności oraz symbolu niepełnosprawności 01-U, 02-P, 03-I, 04-O, 06-E.

W uzasadnieniu wskazał, że nie zgadza się z orzeczonym stopniem niepełnosprawności oraz z orzeczeniem, ponieważ stan jego zdrowia odpowiada znacznemu upośledzeniu i wymaga on pomocy osoby drugiej.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie argumentując, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem wnioskodawca został prawidłowo zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Ponadto strona pozwana wskazała, że orzeczenie nie może zawierać więcej niż trzy symbole schorzeń, które w porównywalnym stopniu wpływają na zaburzenie funkcji osoby orzekanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. P. w 1985 r. przeżył uraz głowy z pęknięciem podstawy czaszki. Z powodu padaczki jest leczony neurologicznie. Cierpi na stan po urazie głowy z pęknięciem podstawy czaszki, stan po urazie głowy z krwotokiem podpajęczynówkowym, padaczkę pourazową, wielopoziomą dyskopatię lędźwiowo – krzyżową, zmiany zwyrodnieniowe lędźwiowo krzyżowe, bólowy zespół korzeniowy lędźwiowo – krzyżowy II szyjny, umiarkowany zespół psychoorganiczny.

Z przyczyn neurologicznych określonych symbolem 10-N R. P. kwalifikuje się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od dnia 2.04.2014 r. na stałe. Nie da się ustalić, od kiedy datuje się niepełnosprawność wnioskodawcy. Wnioskodawca nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby. Jest zdolny do pracy w warunkach pracy chronionej. Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Główne przyczyny neurologiczne niepełnosprawności wnioskodawcy to przebyte urazy głowy oraz zmiany zwyrodnieniowe – dyskopatyczne kręgosłupa.

Pod względem psychiatrycznym wnioskodawca cierpi na organiczne pourazowe zaburzenia osobowości i zachowania, nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo.

Z przyczyn psychiatrycznych określonych symbolem 02-P R. P. kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności od dnia 2.04.2014 r. na stałe. Nie da się ustalić, od kiedy datuje się niepełnosprawność wnioskodawcy. Wnioskodawca nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jest zdolny do pracy z wyłączeniem pracy w rytmie wymuszonym i w pracy zmianowej. Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

U wnioskodawcy pod względem okulistycznym stwierdzono stan po zakrzepie żyły środkowej oka prawego. Cierpi na astygmatyzm nadwzroczny obu oczu oraz występuje u niego stan po laseroterapii siatkówki oka prawego. Z powodu przebytego zakrzepu gorzej widzi prawym okiem, gałka oczna jest spokojna, nie wymaga leczenia i nie przewiduje się pogorszenia stanu prawego oka. Oko lewe jest okiem zdrowym z pełną ostrością wzroku.

Z przyczyn okulistycznych określonych symbolem 04-O R. P. kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności od dnia 2013 r. na stałe. Niepełnosprawność wnioskodawcy datuje się od 2013 r. Wnioskodawca nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jest zdolny do pracy. Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego neurologa z dnia 19.05.2016r., k. 12-14, opinia uzupełniająca biegłego neurologa z dnia 30.07.2016r., k. 29-30, opinia biegłego psychiatry z dnia 18.10.2016r., k. 53-55, opinia biegłego okulisty z dnia 19.12.2016r., k. 74-76)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...) i na dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy. Żadna ze stron nie kwestionowała tych dowodów, a sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary. Sąd oparł się również na opinii biegłej psychiatry, biegłego neurologa i biegłej okulisty, które zostaną omówione w toku rozważań.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie zasługiwało częściowo na uwzględnienie, choć nie w zakresie zmiany ustalonego stopnia niepełnosprawności.

Wnioskodawca opierał swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia go do wyższego niż umiarkowany stopnia niepełnosprawności na przepisach ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W ocenie wnioskodawcy stan jego zdrowia kwalifikował go do wyższego niż umiarkowany stopnia niepełnosprawności.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Z § 32 ust. 1 pkt. 5 i 10 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenia narządu ruchu, w tym:

- a) wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu,
 - b) układowe choroby tkanki łącznej w zależności od okresu choroby i stopnia wydolności czynnościowej,
 - c) zapalenie stawów z towarzyszącym zapaleniem stawów kręgosłupa w zależności od stopnia wydolności czynnościowej,
 - d) choroby zwyrodnieniowe stawów w zależności od stopnia uszkodzenia stawu,
 - e) choroby kości i chrząstek z upośledzeniem wydolności czynnościowej,
 - f) nowotwory narządu ruchu,
 - g) zmiany pourazowe w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacyjnych;
- choroby neurologiczne, w tym:
- a) naczyniopochodny udar mózgu przemijający, odwracalny, dokonany, prowadzący do okresowych lub trwałych deficytów neurologicznych o różnym stopniu nasilenia,
 - b) guzy centralnego układu nerwowego w zależności od typu, stopnia złośliwości, lokalizacji i powstałych deficytów neurologicznych,
 - c) pourazowa cerebrastenia i encefalopatia,

d) choroby zapalne ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego prowadzące do trwałych deficytów neurologicznych,

e) choroby układu pozapiramidowego w zależności od stwierdzanych objawów neurologicznych,

f) choroby rdzenia kręgowego,

g) uszkodzenia nerwów czaszkowych i obwodowych o różnej etiologii.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłych: neurologa, psychiatry i okulisty. Na podstawie wydanych w niniejszej sprawie opinii Sąd ustalił, że wnioskodawca może

zostać zakwalifikowany do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, który ma charakter stały.

Jak już wskazano, Sąd dał wiarę opiniom biegłych w całości. Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Żadna ze stron nie złożyła merytorycznych zastrzeżeń do wydanych opinii.

Z opinii biegłych wynika natomiast, że wnioskodawca może być uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym oraz że jest zdolny do pracy w warunkach pracy chronionej, z wyłączeniem pracy w rytmie wymuszonym i w pracy zmianowej.

Biegli wskazali również symbole niepełnosprawności wnioskodawcy: 02-P, 04-O, 10-N i wskazali, że brak jest podstaw do powoływania przez sąd innych biegłych.

W związku z twierdzeniami wnioskodawcy i złożoną przez niego dokumentacją, sąd rozważał powołanie dodatkowo biegłych laryngologa, internisty i pulmonologa Sąd nie powołał jednak tych biegłych, ponieważ zwrócić uwagę należy, że dołączona przez wnioskodawcę dokumentacja dotycząca jego niedosłuchu datuje się na rok 2017, tak samo jak dokumentacja związana ze schorzeniem płuc. Sąd natomiast bada prawidłowość decyzji (...) na datę jej wydania, tj. na 04.12.2015 r., a nie – w dacie wydania wyroku. W razie zmiany stanu zdrowia wnioskodawcy przysługuje prawo złożenia nowego wniosku o orzeczenie niepełnosprawności.

Ponadto wnioskodawca został pouczony na podstawie zarządzenia z dnia 07.09.2016 r. (k. 42) o treści art. 6 k.c. i o tym, że złożenie przez wnioskodawcę dokumentacji lekarskiej może mieć wpływ na treść opinii biegłych.

Z tych względów sąd nie przeprowadzał dodatkowych dowodów z opinii biegłych.

W związku z powyższym Sąd zmienił w części zaskarżone orzeczenie w zakresie wskazań dotyczących zalecanej wnioskodawcy pracy, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zgodnie z którym w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił odwołanie R. P., uznając, że żądanie zmiany orzeczonego stopnia niepełnosprawności jest niezasadne.

W niniejszej sprawie wnioskodawca był zwolniony z mocy ustawy z ponoszenia kosztów sądowych, a wydatki ponosił w toku postępowania Skarb Państwa, co skutkowało zaliczeniem tych kosztów na rachunek Skarbu Państwa jak w punkcie III wyroku.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.